

ПРОЛОГ

Зірваний подих застряг у грудях, поки я шкутильгала коридором, кроки глушив килим, що вбирав кров, яка капала з мого боку.

Перед очима починало плисти, але я йшла далі, знаючи, що звіра надовго не стримати. *Ще один крок. Ще один крок.* Це була моторошна мантра в моїй голові, яка підганяла мене, навіть коли я з кожним кроком слабшала, аж поки ці слова не залишилися самою лише тінню.

Мені вдалося вирватися завдяки закляттю Белл, але його пазурі вже завдали шкоди, роздерши плоть і увіп'явшись глибоко в мою магічну суть. Коли я минула завіси, вирішила зійти з второваної стежки.

Зала Нічного Царства.

Тікаючи від одного монстра, я опинилася в лігві іншого.

Пульс гарячої крові бив у долоні, поки я марно силкувалася втримати нутрощі... ну, там, де їм належало бути. І хоча життя тануло, його ще вистачало, аби відчути страх. Але цей страх був інший — із присмаком ненависті й каяття.

Усупереч здоровому глузду, я зупинилася перед дверима, до яких не наважувалася підійти раніше. Єдиним знаком могутньої, темної істоти, що мешкала за ними, був вирізьблений на дерев'яній панелі мінотавр.

Правицею стискаючи ребра, я лівою рукою сперлася біля мінотавра, похитнулася вперед і мало не вдарилася головою об

одвірок. Коли відступила, на дереві лишилася багряна борозна — наче я позначила ці двері своєю енергією. Хоч сили на більше, ніж просто стояти, я вже не мала.

Хитнувшись уперед іще раз, я почула позаду шерех чудовиська. Не маючи іншого вибору, я вичавила з себе останні сили, щоб піднести руку й постукати, та двері відчинилися ще до того, як я торкнулася їх. Холодне повітря вихором обдало мене — наче ляпас, майже повертаючи до тями. *Майже*.

На порозі стояв мій ворог.

Але цієї ночі я потребувала його.

Щоб перемогти чудовисько, мені було потрібне чудовисько.

Якщо тільки він сам його на мене не нацькував.

І все ж, він був єдиним чаклуном, достатньо сильним, щоб зупинити цей напад.

Його холодний погляд ковзнув по мені, й те ідеальне обличчя, що переслідувало мене у снах, стало ще жорсткішим. Я розтулила вуста, щоб щось сказати — та сили вже не залишилося. Хитнувшись уперед, я приготувалася гепнутись на підлогу. Та натомість сильні руки перехопили мене, стискаючи рани на боці. Навіть крізь біль я відчула силу його обіймів.

— Золотце?.. — пробурмотів він, і в цьому одному слові бриніла лють. Можливо, то моя свідомість танула разом із життям, але здавалося, що цього разу гнів був спрямований не на мене. Вперше. — Хто тебе скривдив?

Лоґан Кінгстон притис мене до себе, і я збагнула, що це визначальний момент мого життя. Вся влада зосередилась у його руках, і коли темрява перемогла в битві, а я заплющила очі, то подумки запитала себе: чи віддасть мене мій ворог звірові, чи врятує?

Час покаже, але, схоже, його в мене не залишилося.

Принаймні на сьогодні.

РОЗДІЛ 1

Шість місяців тому

— Пейслі! Пейслі, тягни сюди свою дупу негайно!

Мамин голос вирвав мене з дуже приємного сну. Там був бар, танці, шалений натовп розпалених тіл. Я опинилася затиснута в ніші хлопцем, що останнім часом частенько з'являвся в моїх найтемніших думках. Я ніколи не бачила його обличчя, але знала: це завжди один і той самий чаклун — з тілом, що саме є гріхом, і надзвичайно талановитим язиком...

Так, сон обіцяв бути напрочуд приємним.

Ці поодинокі пікантні сни почалися два тижні тому, на День подарунків[1], наступного дня після мого двадцять другого дня народження. Тієї ночі я дивилася улюблену К-драму[2], і коли головне стерво сюжету зайшло занадто далеко, саботуючи наймилішого персонажа серіалу, я розлютилася й випадково вибила всі лампочки в будинку.

Усі відьми та чарівники переживали магічне розцвітання після двадцять другого дня народження. У мене це сталося дуже

[1] День подарунків (Boxing Day) — традиційне британське свято, що відзначається 26 грудня, наступного дня після Різдва (тут і далі – примітки перекладача, якщо не зазначено інше).

[2] К-драма — корейські телевізійні серіали, що стали популярним явищем світової попкультури, особливо серед молоді.

швидко — сила вже кипіла в жилах, хоча в повсякденному житті все ще залишалася недоступною.

Адаптація була не з легких: магія розігрівала мою кров, зате я нарешті зрозуміла, чому все життя намагалася не помічати ту надмірну, майже нав'язливу ніжність, якою батьки огортали одне одного. Ми, наділені магією, — суцільне полум'я та пристрасть, і якщо немає виходу, ця енергія лишається всередині. В моєму випадку — *у вигляді снів*.

— Пейслі Голлістар, не може бути, щоб ти досі була в ліжку!

Мама, вичерпавши весь запас терпіння, стояла в дверях. Позіхаючи, я потерла очі, намагаючись прокинутися.

— Я доросла, мамо, — пробурмотіла я. — І сьогодні вихідна.

Тоді я саме тимчасово працювала на місцевій ковзанці: мала честь розливати напої й начищати ковзани. Принаймні музика там завжди гучна, а ще я мала безкоштовні години для катання, коли заманеться, тож не скаржилася. Перехід від школи до коледжу не мав чітких строків, і я насолоджувалася цим «міжчассям».

— Нахаба, — буркнула мама. — У тебе все одно язик не втомиться.

Температура в кімнаті зросла, коли вона простягнула руку й ляснула мене просто по сідниці.

Бет Голлістар не була розмазнею — до мене вона виховала чотирьох відьом і чарівників. Я була останньою з виводка і мала б знати, що не слід бурчати на неї. Сподіваюся, вона спише це на раптове пробудження.

Я прокашлялася й підвелася, сівши на ліжку.

— Даруй, — я подивилася їй просто в очі. — Що ти хотіла сказати?

Мамине роздратування розчинилося у шелесті паперу — вона розгорнула аркуш і помахала ним переді мною.

— Прийшов лист! Везерстоун!

Адреналін, наче струмом, ударив у груди — сліду від сну не лишилось. Я зірвалася з ліжка, зовсім не зважаючи, що була лише в майці та трусиках.

— Лист? До коледжу Везерстоун? Ти, бля, серйозно?!

— Пейслі Голлістар!

Двічі за дві хвилини — повне ім'я. Абсолютний рекорд. Слава Селені та її місячній енергії, що тато зараз у Везерстоуні з моїми братами й сестрами — інакше довелося б ще й перед ним вибачатися за лайку в присутності мами. Гаряча кров проявлялася не лише в сексі — то була всеосяжна власницька одержимість, через яку чаклуни ладні знищити будь-кого, хто образить їхню пару.

Зовні все здавалося ідеальним, хіба що діти в такому союзі часто ставали чимось на кшталт третіх зайвих. Та ми не нарікали: тато завжди ставив маму на перше місце, але вона любила нас не менш шалено. І виявляла свою любов у безліч способів — сьогодні, наприклад, це були міцні обійми, поки вона шепотіла:

— Я так пишаюсь тобою, люба! Я знала, що ти маєш магічну схильність.

Зарившись обличчям їй у плече, я з подивом подумала: навіть коли я виросла, обійми мами ніколи не набридають. І все ж останніми днями в цій ніжності був гіркуватий присмак — відтоді, як у мені «розцвіла» енергія. Я знала: це останні дні в рідній оселі перед вступом до магічного коледжу, а там — шлях до ковену[1].

— Не брехатиму, — зізналася я, коли ми розімкнули обійми. — Я сумнівалася, що мій магічний потенціал достатньо сильний для Везерстоуна. Я ж ледь не завалила вступне випробування.

Загалом в Америці було п'ять основних магічних коледжів. Після «розцвітання» сили кожен, хто мав у собі бодай краплю магічної крові, складав вступні іспити й чекав на лист із

[1] Спільнота відьом (чи чаклунів), які об'єднані у магічне братство/сестринство, зазвичай мають спільні ритуали, практики, захист, ієрархію тощо.

відповіддю. Везерстоун — найстаріший і найпрестижніший з усіх. Туди потрапляли лише справді виняткові.

Я ж була геть далека від винятковості, і якийсь голос у голові постійно шепотів, що цей лист — просто знак ввічливості до мого батька, професора Везерстоуна.

— Ти заслужила це, люба, — м'яко сказала мама, торкнувшись моєї щоки. Вона мала неймовірну здатність розвіювати сумніви кількома спокійними словами й природною заспокійливою енергією. — Твоя сила пробудилась раніше, ніж у будь-кого з відьом, про яких я чула, — і далі вона тільки зростатиме. У тебе ще роки попереду, щоби знайти свою стихію.

Технічно вона мала рацію. Але мої сумніви увіп'ялися глибше, ніж могла досягти її підтримка.

— Я знаю. І готова тренувати ці магічні «м'язи», — сказала я собі та їй одночасно. — Я не змарную цю можливість. У мене є чотири роки, щоби визначити свою стихію.

— Ти вже щось відчуваєш? — спитала мама.

Це було її вже звичне ранкове запитання останніх двох тижнів — і щоразу відповідь та сама.

— Ні, нічого. Гадаю, я буду стихійницею, як ти і тато. Але жодна з п'яти стихій досі не відгукнулася.

Ані повітря, ані вода, ані метал, ані вогонь, ані земля.

Мама кивнула, і я зрозуміла, що вона теж бачить мене в стихійниках.

— Хоча твої сестри — природні феї, тож, може, й ти матимеш таку схильність.

Природні феї — це ніжні створіння, які відчувають зв'язок із рослинами та тваринами, заряджають природу й спілкуються з нею, а ще мають фамільярів, через яких поєднуються із землею.

— Я завжди мріяла про фамільяра, — зізналася я, уявляючи, як це — мати магічного звірятка-друга, що підсилює твою

силу. — Аби не некроманткою. Їхня енергія мені видається... неправильною.

Маму аж пересмикнуло.

— Мені теж, люба. Природне не має включати спілкування з мертвими чи духами заради сили. Мені байдуже, скільки разів вони повторюють, що це не темна магія.

Тільки темна магія може відчуватися настільки липкою й чужою.

— Звісно, — сухо засміялася я. — Я ж можу виявитися і заклиначкою. Найрідкісніша й найпотужніша магія — коли черпаєш енергію просто зі світу, і вона майже безмежна.

Мама знову мене злегка ляснула.

— Не применшуй себе. Маєш характер справжньої заклиначки.

Ми обидві розсміялися — адже заклиначки справді мали характер, зазвичай — зарозумілий. Більшість із них ставали лідерами в армії чи в Раді — добре натреновані, вони були майже нездоланні.

— Усі мої брати й сестри знали свою стихію ще до коледжу, — мовила я, і веселий настрій поступився тривозі. — Я ж гадала, що після того, як відкриється моя енергія, мене потягне до вогню чи води... Або, може, я зустріну в лісі тварину-друга. Але — нічого. Ні краплі нового.

— Багато студентів спершу мають сумніви, — відповіла мама з незворушною впевненістю, яка трохи підживила і мою, — і суть коледжу якраз у тому, щоб розкрити свій справжній потенціал і знайти свій ковен.

Вона повторила рекламне гасло з брошури коледжу Везерстоун, яка досі лежала на моєму столі, та я все одно оцінила її намагання. Зі щирою усмішкою мама поклала лист про зарахування поряд із брошурою та результатами вступного тесту, де я примудрилася набрати жалюгідні 40–50 відсотків із різних

магічних напрямів. Зазвичай для вступу до Везерстоуна потрібно не менш ніж 80–90 відсотків. Тож... як я вже казала, видатною мене не назвеш.

— Одягайся, — наказала мама, розвертаючись до дверей. — Ідемо святкувати — наша наймолодша дитина вирушає до Везерстоуна!

Перш ніж зачинити двері, вона ще раз усміхнулася — яскраво, як учорашній повний місяць.

Я схопила лист зі столу й перечитала кілька абзаців, у яких ішлося про моє зарахування. Наприкінці стояв підпис ректора Ґреґора. Від чотирьох братів і сестер у Везерстоуні я про нього чула чимало. За словами сестер, він суворий, але справедливий. А от брати не надто йому довіряли — мовляв, ректор має слабкість до магів, схильних до темніших мистецтв.

Схоже, незабаром переконаюся сама.

Я поклала лист назад на стіл, знову зусиллям волі відігнала сумніви й заходилася копирсатися в шафі, шукаючи ідеальне вбрання. І весь цей час мене не полишала думка: тепер я знаю, де навчатимусь. Чи вдасться мені знайти свою справжню стихію? Чи зможу я відповідати високій планці, яку поставила моя родина у престижних стінах Везерстоуна? Навряд чи. Але я викладусь на повну.

Уперше в житті ми всі п'ятеро вчитимемося в одному коледжі.

Старші Дженна й Аліса — близнючки. Вони навчаються на останньому курсі й належать до духів природи. Ще змалку дівчата почали збирати тварин-фамільярів. Тревор, найстарший брат, на рік молодший за близнючок — потужний вогняний стихійник із додатковим даром повітря. Ще до вступу до Везерстоуна він тричі ледь не спалив наш дім — у п'ять, вісім і дванадцять років. Дженсен, молодший брат, старший за мене на півтора року, збирається розпочати другий курс. Він — водяний

стихійник, а другою стихією в нього є повітря. Дженсен плавав ледь не з народження, годинами не вилазив із басейну, а дихання затримував на десять хвилин без жодних зусиль.

Тато — стихійник вогню й повітря, мама — води й землі. Мати одразу дві сильні стихії — велика рідкість, деякі навіть вважають це винятковим явищем. Тож нікого не здивувало, що їх прийняли до Везерстоуна. Не те що мене.

Ну, невдовзі, певно, все з'ясується. Навчання розпочинається наступного тижня, десятого січня. Моя сила прокинулася саме вчасно — перед вступними тестами й початком першого семестру. Ще не вирішила, чи це вдача, чи прикра випадковість.

Змушуючи себе угамувати хвилювання, я уявно зачинила їх у коробці й хряпнула кришкою. Натягнула джинси, пуховик та взула свої водостійкі вовняні чоботи. У Спокані, штат Вашингтон, зараз страшенний холод. У Везерстоуні буде не менш зимно — коледж розташований на іншому боці країни, десь у диких лісах штату Нью-Йорк.

Упродовж багатьох років я бачила, як тато щодня вирушав туди — і тепер мала випробувати цей досвід на собі. Це була не перша моя мандрівка енергетичним порталом, створеним стихійниками повітря та заклиначами, але вперше — до Везерстоуна.

Я поквапилася вниз і щойно зайшла до вітальні, як кілька голосів долинули до мене. Уся родина була в зборі — мама покликала всіх із коледжу, щоб розповісти новину.

— Пейс! Я так пишаюся тобою! — Дженна кинулася мені на шию. Вона — мініатюрна білявка, як мама, справжня красуня з обкладинки. Її сила, щоправда, трималася на її ведмежому фамільярі — вона вміла гарчати й давати добрячого ляпаса, коли треба.

— Я теж, — схлипнула Аліса, долучаючись до обіймів. Близнючки не були ідентичними. Аліса — мого зросту, близько

175 сантиметрів, із темнішим відтінком блонду. Її сила — м'якша: вона справжня природна фея з фамільяром-овечкою.

— Наша родина, курва, рулить! — вигукнув Дженсен позаду, і я почула глухий звук, що, без сумніву, був татусевим ляпасом по його потилиці.

Коли дівчата нарешті мене відпустили, решта родини дивилася на мене, усміхаючись і пишаючись, а я намагалася не панікувати від перспективи їх підвести. Вони нічого від мене не вимагали — я це знала, — але щось у мені прагнуло відповідати їхній силі й репутації.

Жодного, блін, шансу.

— Ходімо, мій Самоцвітику, — сказав тато, знаний як професор Том Голлістар, і поплескав мене по плечу. Це знайоме прізвисько зігріло моє серце й повернуло в дитинство.

Із чотирьох років я збирала самоцвіти й кристали, ніби це моє справжнє покликання. Полиці в кімнаті ломилися від цієї одержимості. Якби існувала стихія кристалів, мені б не було ціни.

— Ходімо повечеряємо разом востаннє, доки наше гніздо не спорожніло, — проронила мама крізь сльози, і тато негайно обійняв її.

Він був на цілу голову вищий, однак поруч вони ніколи не сприймалися дивно. Вона — маленька, світловолоса, тендітна, він — кремезний, темноволосий, засмаглий. Але разом вони складалися в ідеальне ціле.

Тревор, мій такий самий кремезний і темноволосий брат, обійняв мене за плечі й повів до дверей. За роки ми навчилися: краще дати батькам простір.

— Тобі сподобається у Везерстоуні, — усміхнувся він. — І якщо хтось до тебе чіплятиметься — одразу біжи до мене.

Температура навколо підскочила, коли язики полум'я затанцювали у темряві його зіниць, перш ніж він знову кліпнув, приховавши силу.

Я притулилася до нього.

— Певна, що все буде гаразд. Просто радію, що ми всі будемо разом — принаймні один рік.

Сестри заплескали в долоні, всі навперебій радісно щебетали, поки ми чекали надворі. Такі моменти траплялися рідко — коли ми всі в одному місці, — і я знаходила тут більше радості, ніж у листі, що лежав на моєму столі.

Моя родина була особливою, і навіть якщо я найменш виняткова з них усіх, я триматимуся за їхню силу й енергію.

Сподіваюся, цього вистачить, щоб пережити наступні чотири роки.

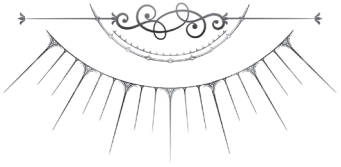

ЗМІСТ

Пролог..... 7
Розділ 1..... 9
Розділ 2..... 18
Розділ 3..... 25
Розділ 4..... 33
Розділ 5..... 40
Розділ 6..... 48
Розділ 7..... 59
Розділ 8..... 65
Розділ 9..... 72
Розділ 10..... 77
Розділ 11..... 86
Розділ 12..... 95
Розділ 13..... 104
Розділ 14..... 112
Розділ 15..... 121
Розділ 16..... 128
Розділ 17..... 137
Розділ 18..... 146
Розділ 19..... 156
Розділ 20..... 166
Розділ 21..... 172
Розділ 22..... 181
Розділ 23..... 193
Розділ 24..... 202
Розділ 25..... 210
Розділ 26..... 220
Розділ 27..... 227
Розділ 28..... 236
Розділ 29..... 244
Розділ 30..... 253
Розділ 31..... 262
Розділ 32..... 272
Розділ 33..... 280
Розділ 34..... 292
Розділ 35..... 300
Розділ 36..... 308
Розділ 37..... 317
Розділ 38..... 327
Розділ 39..... 334
Подяки 349